

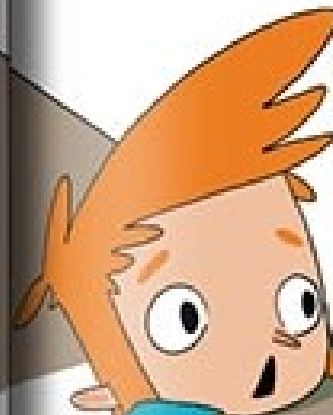

CÂND M-A VĂZUT ÎNCREMENIT DEASUPRA DESENULUI, BUNICA M-A ÎNTREBAT:

— PAUL, CE SE ÎNTÂMPLĂ?

— E PREA GREU SĂ DESENEZ ULTIMUL SUPEREROU PE CARE L-AM VĂZUT LA CINEMA! NU POT! NU REUȘESC! I-AM RĂSPUNS, CU VOCEA TREMURÂNDĂ.

— NICIODATĂ SĂ NU SPUI „NU POT!”. VOM GĂSI O SOLUȚIE ÎMPREUNĂ. LASĂ-MĂ SĂ VĂD, MI-A SPUS EA.

La școală am mereu probleme cu Vrăjitoarea Numerelor, care se ascunde în caietul meu. Îi place să mă bulverseze și să mă facă să greșesc. Când scriu un trei invers și apoi îl mâzgălesc, în caiet apare o gaură care seamănă cu un zero și care e, de fapt, ascunzătoarea vrăjitoarei, care înghite toate numerele mele bune.

Așa că în caiet rămân numai numerele care nu-i plac învățătoarei.

M-am tot gândit și răzgândit cum s-o alung pe vrăjitoare. Într-un final, cu ajutorul superputerii mele, **Măocupeu**, am găsit o soluție, sper eu.

M-am apucat să strâng jucăriile de pluș. Locul lor e într-un coș, în spatele ușii, dar de fiecare dată trebuie să le înghesui bine și par că se sufocă.

Așa că m-am gândit să le alinez pe covor și să le pregătesc un spectacol.

Mi-am scos toate mingile colorate și câteva mașinuțe. Am făcut o scenă, cu o cortină din haine. Micul meu teatru părea perfect. Apoi am zis: „**Măocupeu!**” și imediat mi-a venit ideea să fac un număr de jonglerie cu mingi și mașinuțe, dar nu aveam destule. Așa că le-am scos și pe restul și am aruncat o privire spre publicul meu de pluș. Toată lumea părea încântată de spectacol.